

Veerle
Malschaert

RECHT OP SCHOONHEID

“Het valt me op: ik zoek steeds (on)bewust schoonheid op om ten volle van het leven te kunnen genieten. Ik word er graag door omringd: schoonheid van het landschap, architectuur, interieur... Niet alleen in het theater, in het museum, de concertzaal of de bibliotheek, maar gewoon: overall.

Mijn genot, ik zou het zelfs geluk of levenskwaliteit durven noemen, stijgt aanzienlijk en exponentieel als ik omringd wordt door schoonheid.

Maar ook omgekeerd: de kwaliteit neemt af naarmate de omgeving lelijker wordt.

Bijvoorbeeld in de sauna waar ik onlangs mee naartoe genomen werd door een vriendin. Door een opeenstapeling van lelijkheid en smaakloosheid in dat saunacomplex werd heel de ervaring tenietgedaan. De naakte lichamen van de saunagangers, waar ik normaal nooit op let, werden er zelfs zichtbaar lelijker door. Alles en iedereen sloeg 'plat' op de smakeloze omgeving.

Ik moest op den duur wel zo hard lachen om de opeenstapeling van zoveel lelijkheid en fou-

te kitsch, dat dat dan wel weer wél ontspannend was.

Bovendien leken vele andere bezoekers daar geen last van te hebben. Net zoals veel restaurants, tavernes of bars niet om aan te zien zijn, maar toch klanten lokken. Ik vraag me dan af of mensen het gewoon niet zien of ze er gewoon geen belang aan hechten of te lui zijn om hun omgeving zo mooi mogelijk te maken?

Vaak wordt de lelijkheid ons ongewild opgedrongen, in architectuur bijvoorbeeld, en wordt het landschap er letterlijk door verpest. Een perfect voorbeeld daarvan is de afschuwelijke skyline van onze dichtgebetonneerde Belgische Kust. Zo veel gebouwen zijn een gemiste kans. En nog veel erger: ze halen de omgeving naar beneden in plaats van ze op te tillen. Ik begrijp het niet. Architecten, maak de wereld toch mooier, niet lelijker alstublieft.

Ik ben dankbaar voor schoonheid. Schoonheid troost me en zalft mijn ziel en onbewust die van ons allemaal, denk ik. Dus ik blijf ernaar zoeken.

Veerle Malschaert

